

UZASADNIENIE

Apelacje są bezzasadne, a wobec ich tożsamości zostaną omówione łącznie.

Zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz zarzuty błędnej oceny dowodów, nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całościowo ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i jako taka korzysta z ochrony jaką daje art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania funkcjonariuszy policji w osobach W. K. i M. W.. Nie ma między nimi istotnych rozbieżności, w szczególności co do okoliczności bezpośrednio związanych z popełnionym przez obwinionego wykroczeniem są one spójne. Apelanci eksponują nieliczne drobne różnice między zeznaniami świadków z rozprawy nie związane bezpośrednio z przedmiotem rozpoznania w tej sprawie (jak to, czy policjanci zwracali w jakiejś bramie, czy zawracali w tym samym miejscu co obwiniony). Te nie mające żadnego znaczenia rozbieżności wynikają z upływu czasu (świadkowie na rozprawie zeznawali 7 miesięcy po dacie czynu) oraz z tego, że jeden ze świadków (W. K.) był kierowcą bardziej skupionym na prowadzeniu pojazdu i to on mógł lepiej zapamiętać ten manewr niż jego pasażer (M. W.). Nie ma żadnych powodów (motywów ani pobudek), dla których świadkowie ci mieliby narażać się na odpowiedzialność karną za poważne przestępstwo oraz na utratę pracy i składać fałszywe zeznania w tej sprawie.

Słusznie więc odmówiono wiary wyjaśnieniom obwinionego, tym bardziej, że są one nielogiczne. Analiza zdjęć miejsca zdarzenia (zwłaszcza satelitarne zdjęcie skrzyżowania z k. 27) w powiązaniu z zeznaniami świadków czyni nieprawdopodobną wersję obwinionego o zajęciu mu drogi przez jakiś tajemniczy samochód – nie mógłby on się znaleźć w miejscu podawanym przez obwinionego w sposób niezauważony przez policjantów.

Dlatego słusznie Sąd dał wiarę tym świadkom, zasadnie odmówił jej obwinionemu i prawidłowo ustalił stan faktyczny.

Chybione są zarzuty związane z oddaleniem wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadków, albowiem ich zeznania nie zawierają sprzeczności lub niewyjaśnionych kwestii, które wymagałyby ponawiania tego dowodu. Ponadto analiza wniosku dowodowego wskazuje, że nie został on podyktowany jakimiś sprzecznościami w zeznaniach, a tylko faktem, że obwiniony, który na własne żądanie opuścił salę rozpraw przed przesłuchaniem tych świadków, nagle zapragnął, aby przesłuchiwać ich ponownie w jego obecności - i to jest jedyne uzasadnienie wniosku dowodowego z dnia 21 marca 2023 r (data wpływu -vide k. 44). W tej sytuacji taki wniosek zmierzał do przedłużenia postępowania, bo obwiniony na rozprawie w dniu 12 stycznia 2023 roku sam zrezygnował z uczestniczenia w przesłuchaniu świadków, na sali pozostał jego obrońca (k. 33 v), więc nie doszło do żadnego uchybienia nakazującego powtórzenie tej czynności dowodowej, a jeżeli obwiniony żałuje teraz, że nie był obecny przy przesłuchaniach, to pretensje może mieć tylko do siebie (volenti non fit iniuria, czyli chcącemu nie dzieje się krzywda).

Chybione są zarzuty związane z odmową sprostowania protokołu pisemnego rozprawy z dnia 12 stycznia 2023 roku. Zamienne jest to, że apelanci nie wskazują nawet, jakie to niby rozbieżności wymagające sprostowania istnieją między tym protokołem, a nagraniem z rozprawy, podobnie jak nie wskazywał ich pisemny wniosek o sprostowanie (k. 44). Sąd Okręgowy odsłuchał nagranie z tej rozprawy przygotowując się do rozpoznania sprawy (płyta z nagraniem znajduje się na k. 55 akt) i takowych nie znalazł. Apelanci myślą protokół pisemny, powstający w tej sprawie wobec nagrywania rozprawy na podstawie art. 37 § 2 pkt 2 kpw, który powinien zawierać elementy wymienione w art. 37

§ 5 kpw, od transkrypcji nagrania (mówiąc językiem ustawy przekładu protokołu utrwalającego przebieg rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego – art. 37 § 6 kpw). W sprawie takiego przekładu nie sporządzono. Natomiast protokół pisemny zawarty na k. 32 – 36 jest co do merytorycznej warstwy zgodny z protokołem utrwalonym za pomocą urządzenia rejestrującego (płyta k. 55), co Sąd Okręgowy stwierdził odsłuchując to nagranie i porównując je z protokołem pisemnym.

W sprawie nie zachodzą żadne nieusunięte wątpliwości, albowiem zostały one rozwiane w drodze logicznej oceny dowodów, więc zarzuty obrazy art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw są chybione.

Co do używania sygnałów dźwiękowych przez policjantów, to po pierwsze, wynika to z zeznań policjantów, którym zasadnie dano wiarę (było to omówione powyżej), a po drugie, nie ma to bezpośredniego związku z przypisanym obwinionemu wykroczeniem.

Chybiony jest podniesiony w apelacji obrońcy zarzut rażącej niewspółmierności kary, orzeczona grzywna nie jest nadmiernie surowa w świetle dochodów uzyskiwanych przez obwinionego.

Dlatego ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności, zaś sam wyrok zapadł bez obrazy prawa procesowego.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł (art. 118 § 2 kpw w zw. z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 121 § 1 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami). Obwiniony osiąga dochody pozwalające mu na uiszczenie tych kosztów bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania swojej osoby.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd drugiej instancji orzekł jak w sentencji wyroku.